

МИРА. А сега?

АНДРЕЙ. Сега вървамъ. Мена времето, когато хората мислѣха, че съ гласътъ ще отидатъ по близо до Бога. Гласътъ ги учи, сега, да искатъ свое право подъ небето. Тъ много чакаха, чакаха като васъ и сега вече искатъ.

МИРА. Тогава, гърмотевицата ще дойде?

АНДРЕЙ. Ще дойде. Гърмотевицата, когато човѣкътъ ще хвърли своето бreme и то ще падне съ страшень грохотъ. Този човѣкъ, азъ бихъ искалъ да извая. / съ увлечение / Този човѣкъ... Силенъ, опияненъ отъ свободата си... съ мускули отъ стомана... съ блѣскавъ погледъ...

МИРА. / унесено / Възроденъ, нали?

АНДРЕЙ. И възроденъ...

МИРА. И гордъ, нали?...

АНДРЕЙ. Да и гордъ... Съ бликаща младостъ...

МИРА. / увлечена, неусѣтно отива при него и го хваща за ржката / Съ младостъ, съ младостъ!... Ти ще го изваещ... трѣбва да го изваещъ, Андрей, трѣбва да го изваещъ!...

ЖОРЖЪ. О, вие много бързо станяхте интимни!

ЛИЛИЯ. / бързо / Жоржъ, моля те...

МИРА. / стреска се / Да... какво?... извинете... Какво направихъ азъ?... Извинете... азъ трѣбва да си отида... Така неусѣтно...

ЛИЛИЯ. / отива при нея / Мира, слушай, азъ те разбирамъ... Встани Мира!... Той не искаше...

МИРА. Не, трѣбва да си отида... Довиждане. / излиза /